

за тая тъй случайна срѣща. Тя бѣше просто смаяна. Тя знаеше всичко по послѣднитѣ събития въ България и отъ сърдце съчувствуваше къмъ нея за нейнитѣ бѣди и злощастия, и тя не можеше да повѣрва, че Русия ще остави турцитѣ ненаказани за тия тѣхни звѣрства върху единъ обезоръженъ и беззащитенъ православенъ народъ. Тя бѣше една мила и нѣжна дама, но говорѣше като строгъ и доблестенъ мжжъ по тоя въпросъ. Тя била чела въ вѣстниците за насъ и не можеше да се нарадва за тази случайна срѣща. Тя ни разпитваше за всичко до подробности и ни слушаше съ крайно любопитство и внимание. За тази срѣща, ни казваше, тя щѣла да приказва съ гордостъ въ Томскъ на мжжа си и на дѣцата си като за едно важно събитие въ това ѣ пътуване. Тѣй, съ такава случайна приятна дружина и съ такива приказки, се возѣхме ние по желѣзницата къмъ столицата на великата славянска държава, дѣто и стигнахме подиръ два-дни, на 8/20 декемврия, срѣда, часа на 10 вечерята. На станцията ние се простихме по най-любезенъ начинъ съ *Олга Кругликова* отъ Сибиръ, името на която азъ счетохъ за длъжностъ да запиша въ тия мои бѣлѣжки заради нейната любовъ и нейнитѣ симпатии къмъ злочестия тогава нашъ народъ, съ чиито делегати тя се запозна тъй случайно.

Като излизахме изъ станцията, лѣхна единъ студень вѣтъръ, и ние зехме да свиваме колкото се може повечко новитѣ си и хубави кожуси, съ които бѣхме се снабдили въ Виена, па набързо се качихме на една шейна, която ни отведе и остави въ хотелъ Москва, хотелъ отъ най-скромнитѣ, който ни бѣше прѣпоръченъ по икономически съображения.